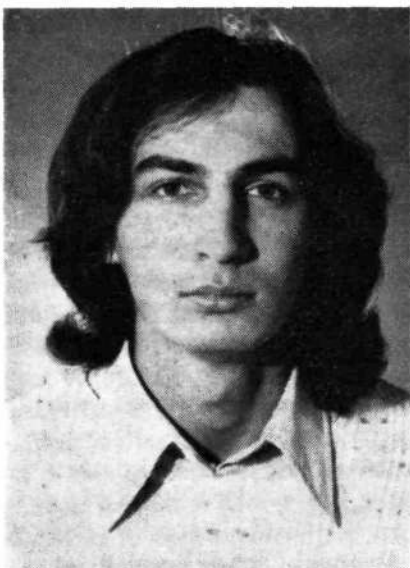

strokovnjakov v belih haljah, ki so prišli k meni, da bi me razrezali, če jim tega ne bi bila preprečila moja gora gospodinja, ki sem ji prejšnji dan polil olje, da jo je odneslo in se je vrnila prek reda. Izpadel sem iz tega nereda, zato blaznim skozi veselje. Mojemu vozilu je ime Regres, dobil sem ga za hrabrost v zadevi Murnico e fratelli. Največja pustolovščina našega ozvezdja. Otresel se bom šefa in za njim bo ostalo le hrepenenje. Kdo mi bo pomagal nazaj, kjer leži moj listek pod blazino? Na njem imam zapisano potezo, s katero bi pojasnil to divjanje nad rdečimi ozvezdji, ta bes, ki se šele začinja. Naj se gre revolucijo moja gospodinja, jaz pa medtem skočim po regres.

Ivan
Črnič

Pet pesmi

GALEBJE Pridi, ti požrešno nebo;
 MEDITACIJE Pridi glava sončnega kita!
 Stojim v zelenem zrcalu,
 v mojih rokah bodalo.
 Hrana sem za tisoč sestradanih golobov,
 obzorje plesni, dovolj veliko, za tisoč kri pijočih pajkov.
 Položil bom glavo na mehko blazino.
 Kar je, je zabodeno!

Zaklet je bil v verige galebje meditacije:
 in v lobanji, z vodo zaliti, slana žalost.
 Vse rajši je imel galebje meditacije,
 vse rajši je imel v lobanji, z vodo zaliti, slano žalost.

Razklana usta mokroslužaste megle, dihajte!
 Skremži se ti megleni zob! —
 da ne bom birič tvojim otrokom, temneči razkol tesnobe,
 da ne bo namesto hrane na mojem krožniku
 lužica plesnobe,
 pijan večer lepih prikazni, žaluzija golazni.
 Zakaj mi gre od smrti na bruhanje?

Zaklet je bil v verige galebje meditacije;
 in v lobanji, z vodo zaliti, slana žalost.
 Rad je imel okrogle sončne deformacije,
 rad je imel, da se je rušilo. Rušilo!

(vsako leto rajši)

MLADOST
 IN ISKANJE

Zbrano umiranje. Brezsmiselna prošnja.
 Goltati grenko veselje
 krvavih rož,
 vzniklih iz misli
 beračevih škornjev
 ob izrastkih sanj umrlih svetnikov.
 Izpod kamna plamenijo oči
 z zgrizenim vetrom ljubezni,
 pokopane.

Zažgano petje duha.
 Na zeleni moškosti pogleda
 grabežljivost
 in novorojenček,
 streli iztrgan
 na zemlji, pokopališču prednikov.

Noči Kristusovih golih sanj,
 spočetih od pogledov.
 Mahovinasto kamenje znoja
 v iskanju srečne solzavosti
 je v zlomljenem telesu upepelilo moč.
 V prosojnem dežju je bolela sluz pomladi
 iz misli utihnjene smrti.

Pogrebne govornice v znorelem vetru zavijajo
 v vežah, planejo z listjem dojenčkovih rok.
 O uboga mati, vzeta iz trnovih zibelk,
 kristalnih sulic
 mladih nasmehov.

MRLIŠKI srce kamen ogenj plamen
 BLUES čez mehko prosojnost nič
 plezajo umrle roke
 v razcvetu solz podganjih
 zadavijo snenega otroka
 srce kamen ogenj plamen

solza bitka zvezda puška
 stari blues na oknu groze
 ven štrli deklinško truplo
 piše črke mrtve proze
 iz katere kri odteka
 od obzorja do obzorja
 solza bitka zvezda puška

krožnik žlica sanje nož
 topli mesec čaka zimo
 da bo sneg na kri brezimno
 spustil svoje tanke prste
 na bolečo ladjo sonca
 krožnik žlica sanje nož

kocka vetra kocka leda
 kocka toplega dotika
 kocka moški kocka ženska
 kocka poljub negibnih prsi
 na dvorišču ki razpada kocka
 kocka nož v hrbet kocka
 kocka vetra kocka leda

votla barva neke zvezde
 zjutraj se ljudje zbudijo
 topli udi omrtvijo
 krakajo pa vrane zjutraj
 stari blues na oknu nič
 votla barva neke zvezde

NEKAJ ČUDNEGA Čez svet gredo trije možje s svetilkami
 iz dežele črnih bizonov, iz dežele črnih bizonov.
 Noč zavija oči,
 smeje se vampirjevo srce;
 plesnoba meseca,
 skritega v votlem deblu,
 pljune skoz zobe
 slan veter, crknjene miši, slan veter.
 Pozdravili jih bomo, led za vrat,
 le naj gredo pol bizoni z netopirskimi očmi.

Na deblu je kukavica, je majhen grad, je kukavica,
 je svetlo petje kukavičjih jajc, slana ljubezen.
 Kako gredo vzvišeni:
 kol v srce, da se ne rodijo spet;
 nič jim ne moremo,
 saj je v njih sončna kača,
 oslepeli bomo,
 skameneli bomo,
 nič ne bo, še to je zastonj, smo že.
 Zvonjenje stenske ure plaši zaspane mačke.

Lev in bog sta zaspala v zakletem gradu:
 kakršno sonce je bilo v žarnicah, ne pomni se.
 Z udi so se dotikali črni cigani,
 porcelan je žvenketal,
 rosa, rosa, rosa,
 zvečer, zjutraj, kdajkoli,
 slan veter, crknjene miši, slan veter.
 A bil je sneg, tak mir smo imeli, nismo se vznemirjali.
 Nocoj, bratje, se je zgodilo nekaj čudnega.

LEVA HARMONIJA obsodba:
 navzdol ob vodi
 naj odide naj ga utesni
 rožnat dan

kosti srebrno lasih psov
 nora glasba je vreščala cel popoldan

v hladilniku se je pokvarila hrana
o konzervirana lunina žival
sama plesen

pa psi so z ušesi mahali
o mater ti pasjo voda zlata
pa slina je tekla z jeklenih zob
stroji so rekli:
zdaj mi vladamo

en strel
silno zrnje
velika luknja v lobanji vzdihne
za nenaseljene ptice

sama grdoba tam v srcu
presojnemu zdravniku je rekel:
žolna ko zlati ptič da te kljuva
gramofonska igla popljuvala da te
bog dal
zibelka volnenih oblakov
ki niso ran mojih zamašiti mogli
na vse strani piskajočih
da te strela s prsti potipala
da tvoje otroke hudič vzel
da pljuvali do krvave nezavesti
ptičje besede

ali je ura na grobu
ali je mačka na gnoju
ali dela tik tak vsakdanjost
pesek se osiplje